ствителни жени и кога за олицетворената мъдрост;безспорен белег за си лата на афекта у Данте дори и в полето на интелекта;обаче трябва да се признае,че тези поезии,въпреки елегантността на формата и мелодичност а на интонацията си,не допринасят много за славата на автора на "Нов живот".Те имат значение като идеален мотив не толкова за поезията сама за себе си,колкото за онова възторжено понятие за науката,която се вече възприема с цялата душа,а не с хладния разсъдък.Все пак склонността към моралния смисъл,тъй любима през Средните векове,се изразява преди всичко в доктринерските песни,които са нещо като практично приложение на това ново Дантево чувство.Той,който в „За простонародния говор" си приписва славата на поет на справедливостта и цитира като пример тези свои песни,не е можел да не държи сметка за техната морална цена;за нас е съмнително дали поне някои от тях са истинска поезия,доколкото лага в стихотворна форма разни разсъждения и разисквания върху известни добродетели:благородство,изящност,мярка. Не е необходимо да се казва,че между други подобни примери от гуитоновата традиция и тия доказателства за тъй висок и благороден интелект ,разликата ще е винаги голяма,дори и само като сръчност успешно да се изразяват трудни мисли. Тук изкуството на Данте е изкарало своето чиракуване за доктринерната част на"Комедията".Все пак,извън грапавините и неяснотите, от време на време,голямото изкуство на Данте проблесва в някой хубав стих или в някои изблик на благородно възмущение.Достатъчно е да прочетем за пример това място против скъперниците:

Ecco giunte coli che ne percuote
Rimmi, che mai fu fatto,
Cieco avaro dissotto?
Rispondimi se puoi altro che nulla.
Maledette sue culle.
Che lusingò cotanti sonni invano!
Maledetto lo suo perduto pane.
Che non si perde al cane!

Che da sera e da mane
Mai rounato e stretto ad ambo mano
Ciò che si tosto si rifa' lontano!

/Ето,че иде и тази що всички изравнява.Кажи какво си сторил,сломеният сляп скъпернико?Можеш ли ми даде отговор?Да бъде проклета люлката що толкоз сънища ласкала е, проклет и хляба що напразно кат куче сиж ял!От сутрин до вечер си сбирал и стискал
Че ще ще тоя що тъй бързо отлетя.

Ала между всички стихове,които той е съчинил през време на изгнанието си,било върху доктринерни трактати,или върху любовни въпроси,в вид на преписка с своя Чино да Пистоя,никоя не е толкова изпълнена с величествено достойнство и дълбоко вълнение както песента:"Три жени дойдоха ~~около~~ Край сърдцето ми".В тази песен лиричният елемент надвишава драматичния елемент:Справедливостта и други две добродетели,произтичащи от нея,са дошли при сърдцето на поета,като "в дома на приятел",и се оплакват, че са напуснати от хората;в сърдцето стои Любовта,която ги разпитва и ,макар,че скърби за настоящата поквара,все пак ги утешава с мисълта,че добрите хора винаги ще ги почитат.На това място, подтикнат от порив на героична надменност,Данте се намиса в действието и ни се открива:

E io che ascolto nel parlar divino
consolarsi e dolersi
così alti dispersi,
l'esilio che m'è detto onor mi tengo.

/И кат слушах словата божестени,с които се оплакваха и утешаваха толкоз високи странници,изгнанието мое за чест аз сметнах.